

Nr 200.

Av herr Björck, John, m. fl., om skärpta bestämmelser rörande anordnandet av offentliga danstillställningar.

Det offentliga nöjeslivet i våra städer och stadsliknande samhällen har på de senaste tio åren utvecklats i en sådan riktning, att det hos varje ansvars-kännande samhällsmedlem måste väcka allvarlig eftertanke. Hemmet och familjelivet, som borde vara de sammanhållande, fostrande och uppbyggande krafterna i samhällslivet, framförallt vad gäller ungdomen, ersättas numera i allt större utsträckning av restauranger, biografer, kaféer och danslokaler. Att ungdomen har behov av förströelse, att den efter dagens arbete vill gå ut att råka jämnåriga och ha lite roligt är helt naturligt, därom är ingenting att säga. Finge ungdomen sköta sig själv, vara i fred så att säga för de många lockelser de moderna nöjesetablissemangen numera lägga i dess väg, vore säkerligen farorna ej så stora. Men när man ser vad som nu, särskilt i våra större och medelstora städer, söker locka och draga ungdomens uppmärksamhet till sig, ser hur biografer, danslokaler, kaféer och dylikt alltjämt ökas i antal och storlek, då förstår man i någon mån, vilka frestelser ungdomen i våra dagar utsättes för.

Vad som säkerligen torde verka mest neddragande, såväl i moraliskt som rent fysiskt hänseende, är den offentliga dansen, särskilt den, som äger rum inomhus på restauranger och kaféer och som ofta tillåtes pågå till klockan 2 på natten. Det är ägnat att förvåna att myndigheterna i så stor utsträckning som sker beviljar tillstånd till dessa nattliga danstillställningar. Ty man måste fråga sig om det verkligen föreligger något behov av att kväll efter kväll, som nu sker, få hålla på att dansa till klockan 2 på natten. Om det är en familjefest, en förening, som håller årsmöte eller liknande, och då önskar hålla på något längre än lagstadgad tid, ja då kan man förstå skälet. Men att eljest något behov skulle förefinnas, åtminstone för det stora flertalet, att få hålla på och dansa till framemot morgonen, vägra vi att tro. Det skulle i så fall vara behovet av *inkomst* för innehavaren av den lokal, vari dansen äger rum. Det torde vara för att tillgodose *detta* behov, som dessa tillställningar så ofta återkomma. Men man har då skäl fråga: är det tillbörligt att mångas andliga såväl som ofta kroppsliga hälsa sättes på spel, för att bereda inkomster åt några få. Svaret kan ej bli mer än ett.

Av gällande lagar och författningar på detta område synes framgå, att det tydligt ej varit lagstiftarnas mening att dessa skulle tolkas så som nu sker. Enligt § 13 i ordningsstadgan för rikets städer måste man begära tillstånd av polismyndigheten att anordna offentlig danstillställning. Vidare är det enligt rusdrycksförsäljningsförordningen § 55 förbudet utskänka rusdrycker i lokal, där offentlig dans äger rum, ej heller i annan lokal, som står i inre förbindelse med denna. Denna bestämmelse skulle ju omöjliggöra för restau-

rangerna att anordna dans, men nu kan dispens erhållas genom Konungens Befallningshavande, som efter magistrats eller kommunalnämnds hörande för särskilt tillfälle må medgiva undantag från förbudet.

Slutligen är förbudet såväl lokalernas öppethållande som all servering efter kl. 12 e.m. »Där särskilda omständigheter anses föranleda behov», kan dock tiden för servering och öppethållande utsträckas till kl. 2 på natten. Men då skall, särskilt då det gäller utskänkning av spritdrycker och vin, framställning göras av kommunal myndighet till K. B. »som, efter magistrats eller kommunalnämnds hörande, äger förordna därom».

Man torde knappast göra sig skyldig till någon överdrift om man säger, att om här ovan citerade förordningar tillämpades enligt sin ordalydelse, skulle mycket av vad vi här påpekat vara annorlunda. Att förhållandena på hit-hörande område, trots de till synes stränga bestämmelser som alltjämt gälla, fått utveckla sig som de gjort, torde i väsentlig grad bero på, att kommunala myndigheter liksom i viss mån K. B. fått vidsträckt befogenhet att, visserligen »i mån av behov» eller »där särskilda omständigheter anses föreligga», meddela undantag från gällande lagar. Att ovannämnda myndigheter i så stor utsträckning som nu sker skulle använda den befogenhet lagstiftarna lagt i deras händer, ha säkerligen dessa ej vare sig menat eller väntat. Det synes oss därför nödvändigt att en ändring av gällande bestämmelser i här berörda avseende kommer till stånd. De lagar och förordningar som beröra hit hörande spörsmål äro efter allt att döma i behov av vissa tillägg, förtydliganden och möjligen också ändringar.

På grund av vad vi här anfört tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag dels till sådan ändring av eller tillägg till § 13 i ordningsstadgan för rikets städer den 24 mars 1868, att offentliga danstillställningar ej tillåtas efter kl. 12 e.m., dels ändring av eller tillägg till § 55 andra stycket i kungl. förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker, att dispens från i denna paragraf meddelade bestämmelser ej må tillåtas i den utsträckning som nu sker.

Stockholm den 22 januari 1934.

Elof B. Andersson.

Edw. Larson.

John Björck.

P. Sandström.